

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

[σε υπόθεση υπαγόμενη από 16.9.2020 στην αρμοδιότητα του Τρίτου Τμήματος]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Ιουνίου 2019, με την ακόλουθη σύνθεση: Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Βασιλική Σοφιανού και Γεωργία Παπαναγοπούλου (εισηγήτρια), Σύμβουλοι, Νικόλαος Βόγκας και Γεώργιος Παπαθεοδώρου, Πάρεδροι (με συμβουλευτική ψήφο).

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Επιτροπέων Πάρεδρος της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Δημήτριος Κοκοτσής, ως νόμιμος αναπληρωτής της Γενικής Επιτροπής της Επικρατείας, η οποία κωλύεται.

Γραμματέας: Γεωργία Φραγκοπανάγου, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από ... (Α.Β.Δ. ...) έφεση της ..., η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου Αθηνών Παύλου Κελλίδη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 26488),

κ α τ ά της ... πράξης της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων – Τμήμα Δ' - της Γενικής Διεύθυνσης Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους.

Το Ελληνικό Δημόσιο, που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Υπουργό Οικονομικών, παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου,

Το ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), που εδρεύει στην Αθήνα (Αγίου Κωνσταντίνου αρ. 8, Τ.Κ. 10241) και

εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή του, παραστάθηκε ομοίως διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της εκκαλούσας, ο οποίος πρότεινε την παραδοχή της έφεσης.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου και του Ε.Φ.Κ.Α., ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της έφεσης.

Τον Επιτροπεύοντα Πάρεδρο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της έφεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε τηλεδιάσκεψη μέσω της ηλεκτρονικής πλατφόρμας e - presence.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα εξής:

I. Με την κρινόμενη έφεση η εκκαλούσα, πολιτική συνταξιούχος, téως υπάλληλος στο Υπουργείο ..., ζητεί να μεταρρυθμισθεί η ... πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.), κατά το μέρος που δεν συνυπολογίστηκε με αυτήν στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία της (από έτη 30, μήνες 11 και ημέρες 15) το χρονικό διάστημα από 4.4.1991 έως 26.3.1998 (από έτη 06-11-23) κατά το οποίο τελούσε σε αργία, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 7 του άρθρου 11 του π.δ.169/2007. Η ένδικη έφεση, για την οποία καταβλήθηκε το προσήκον παράβολο (βλ. το, Σειράς Α', ... έντυπο γραμμάτιο του Δημοσίου), έχει ασκηθεί νομότυπα και συνεπώς πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατά τη νομική και ουσιαστική της βασιμότητα.

II. Α. Στον Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007, Α' 210) ορίζεται στο άρθρο 11 ότι «1. Οι υπηρεσίες αυτών που υπάγονται στις διατάξεις για τις πολιτικές συντάξεις και αναγνωρίζονται από τον Κώδικα αυτόν ως συντάξιμες, διακρίνονται σε πραγματικές και πλασματικές. Πραγματική συντάξιμη υπηρεσία είναι αυτή που παρέχεται πραγματικά. (...) 7. Δε θεωρείται συντάξιμος (...) ο χρόνος της αργίας (...), εκτός αν για τις περιπτώσεις αυτές επακολούθησε αθώωση ή απαλλαγή κατά περίπτωση, οπότε ο χρόνος αυτός θεωρείται ως χρόνος πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας». Περαιτέρω, ο Υπαλληλικός Κώδικας (π.δ. 611/1977, Α' 198) που ίσχυε

κατά τον κρίσιμο χρόνο, όριζε στο άρθρο 192 ότι «1. Δύναται να τεθή εις αργίαν ο υπάλληλος κατά του οποίου υφίσταται: α) εκκρεμής ποινική δίωξις δι' αδίκημα δυνάμενον να επισύρη την έκπτωσιν από του λειτουργήματος αυτού, β) εκκρεμής πειθαρχική δίωξις δι' αδίκημα δυνάμενον να επιφέρη την απόλυσιν αυτού (...) 2. Η περί θέσεως εις αργίαν ή επαναφοράς εκ ταύτης εις ενέργειαν πράξις εκδίδεται, επί μεν των δημοσίων υπαλλήλων υπό του Υπουργού (...) μετ' απόφασιν του υπηρεσιακού συμβουλίου (...). 3. Η δυνητική αργία αρχίζει από της κοινοποιήσεως της πράξεως (...), στο άρθρο 193 ότι «Εκ των αποδοχών του εις αργίαν υπαλλήλου παρακρατείται το έν τέταρτον, δυνάμενον να αποδοθή εις αυτόν κατόπιν αποφάσεως του υπηρεσιακού συμβουλίου, εάν απαλλαγή δυνάμει τελεσιδίκου αποφάσεως ή τιμωρηθή δια πειθαρχικής ποινής κατωτέρας της οριστικής παύσεως», στο άρθρο 248 ότι «1. Η υπαλληλική σχέσις λύεται δια του θανάτου, της εκπτώσεως, της αποδοχής της παραιτήσεως και της απολύσεως του υπαλλήλου» και στο άρθρο 249 υπό τον τίτλο: «Έκπτωσις δημοσίων υπαλλήλων. Αυτοδικαία έκπτωσις συνεπεία ποινικής καταδίκης» ότι: «1. Ο δημόσιος υπάλληλος εκπίπτει αυτοδικαίως της υπηρεσίας, εάν κατεδικάσθη δι' αμετακλήτου αποφάσεως: α) εις ποινήν τουλάχιστον προσκαίρου καθείρξεως, β) επί πλημμελήματι εκ των εν άρθρω 22 παράγραφος 2 αναφερομένων, γ) εις στέρησιν των πολιτικών δικαιωμάτων ή δ) επί ανυποταξία ή λιποταξία. 2. (...)». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 47 παρ.1 του Συντάγματος (1975/1986/2001): «Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έχει το δικαίωμα, ύστερα από πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης και γνώμη συμβουλίου που συγκροτείται κατά πλειοψηφία από δικαστές, να χαρίζει, μετατρέπει ή μετριάξει τις ποινές που επιβάλλουν τα δικαστήρια, καθώς και να αίρει τις κάθε είδους νόμιμες συνέπειες ποινών που έχουν επιβληθεί και εκτιθεί».

Β. Από τις προαναφερόμενες διατάξεις συνάγεται ότι ο υπάλληλος, κατά του οποίου εκκρεμεί ποινική δίωξη για αδίκημα, το οποίο μπορεί να επισύρει έκπτωση από το λειτούργημά του (μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και τα πλημμελήματα της παραγράφου 2 του άρθρου 22 του Υπαλληλικού Κώδικα, ανάμεσα στα οποία συμπεριλαμβάνεται και η πλαστογραφία), δύναται να τεθεί σε κατάσταση δυνητικής αργίας. Ο χρόνος δε, κατά τον οποίο ο υπάλληλος διετέλεσε νόμιμα σε κατάσταση αργίας, δεν θεωρείται συντάξιμος και δεν λαμβάνεται υπόψη κατά τον υπολογισμό της συνολικής συντάξιμης υπηρεσίας του, με βάση την οποία κανονίζεται η σύνταξή του, εκτός αν επακολούθησε αθώωσή του, οπότε ο χρόνος αυτός θεωρείται ως χρόνος πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας. Η ως άνω πρόβλεψη της παρ. 7 του άρθρου 11

του Συνταξιοδοτικού Κώδικα δεν αντίκειται στην αρχή του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου και της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, που κατοχυρώνονται στα άρθρα 2 παρ. 1 και 5 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος, αντίστοιχα, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτόκολλου της Ε.Σ.Δ.Α., εφόσον ο χρόνος της αργίας δεν αποτελεί χρόνο υπηρεσίας, που παρασχέθηκε πραγματικά, προϋπόθεση που απαιτείται από την προεκτεθείσα διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 11 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, προκειμένου χρόνος υπηρεσίας να αναγνωρισθεί ως συντάξιμος, ενώ, εξάλλου, το γεγονός ότι κατά τον χρόνο αυτό ο υπάλληλος λαμβάνει μέρος των αποδοχών του, παρά το γεγονός ότι δεν παρέχει εργασία, δικαιολογείται από λόγους επεικειάς προς αυτόν και την οικογένειά του. Συνεπώς, ο μη συνυπολογισμός του χρόνου αργίας στη συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου δεν συνιστά αφαίρεση πραγματικά παρασχεθέντος χρόνου υπηρεσίας, ενώ το γεγονός ότι το χρονικό αυτό διάστημα τελικά θεωρείται συντάξιμη υπηρεσία, εάν επακολουθήσει απαλλαγή του υπαλλήλου για το αδίκημα που είχε κατηγορηθεί, δικαιολογείται για λόγους απόδοσης δικαιοσύνης προς τον αδικώς κατηγορηθέντα υπάλληλο. Μόνο στην τελευταία αυτή περίπτωση ο χρόνος της αργίας, που δεν αποτελεί χρόνο υπηρεσίας που παρασχέθηκε πραγματικά, θεωρείται συντάξιμος. Και υπό την εκδοχή, ακόμη, ότι ο νομοθέτης απέβλεψε και στο γεγονός της αποτροπής εκ μέρους των λοιπών υπαλλήλων από τη διάπραξη ποινικών αδικημάτων ή/και πειθαρχικών παραπτωμάτων, με το να θεσπίσει με τη διάταξη αυτή το δυσμενές μέτρο της μη αναγνώρισης ως συντάξιμου του χρόνου αργίας, το μέτρο αυτό δεν παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, εφόσον είναι αφενός μεν κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, την αποτροπή δηλαδή των υπαλλήλων από τη διάπραξη ποινικών αδικημάτων ή/και πειθαρχικών παραπτωμάτων, που επισύρουν την έκπτωση από την υπηρεσία τους ή/και την απόλυσή τους, λόγω επιβολής της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, αφετέρου δε το απολύτως αναγκαίο, με την έννοια ότι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού της εύρυθμης λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών και της εμπέδωσης της εμπιστοσύνης του πολίτη στην αξιοπιστία και ακεραιότητά τους, η οποία πλήττεται με τη διάπραξη από μέρους των υπαλλήλων τέτοιων βαρέων πειθαρχικών παραπτωμάτων ή/και ποινικών αδικημάτων, δεν είναι δυνατή η επιλογή άλλου εξίσου αποτελεσματικού, αλλά λιγότερο επαχθούς μέτρου, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός, ενώ σε περίπτωση που το μέτρο αυτό δεν επιβαλλόταν, αυτό θα συνιστούσε προνομιακή μεταχείριση των διωχθέντων για τα ως άνω σοβαρά ποινικά αδικήματα ή/και πειθαρχικά παραπτώματα, μη

παρεχόντων πραγματική υπηρεσία για το χρονικό διάστημα που τέθηκαν σε αργία και, τελικώς, μη αθωωθέντων ή/και μη απαλλαγέντων υπαλλήλων (βλ. ΕλΣ Ολ. 479/2014, 1401/2012, 2797/2011, 44/2009, 1445/2006, 1492/2002, Π Τμ. 904/2018, 984/2016, 6673/2015, 3754/2014, 1080, 989/2011, 2880, 827/2010, 1518/2009, 819/2008, 87, 1311/2007). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 47 παρ. 1 του Συντάγματος ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έχει το δικαίωμα, με τις οριζόμενες σ' αυτό προϋποθέσεις, να χαρίζει, να μετατρέπει ή να μετριάξει τις ποινές που επιβάλλουν τα Δικαστήρια, καθώς και να αίρει τις κάθε είδους νόμιμες συνέπειες ποινών που έχουν επιβληθεί και εκτιθεί. Η χάρη που απονέμεται δεν εξαφανίζει την καταδίκη ούτε έχει ως συνέπεια να θεωρείται ότι τα αποτελέσματα τα οποία έχουν επέλθει εξ αυτής δεν έλαβαν ποτέ χώρα, αλλά ενεργεί για το μέλλον και αίρει από το χρόνο έκδοσης του οικείου προεδρικού διατάγματος τις στερήσεις, εκπτώσεις και ανικανότητες που έχουν επέλθει εξαιτίας της ποινικής καταδίκης. Έτσι η άρση της εκ της καταδίκης απορρέουσας δυσμενούς συνέπειας της αυτοδίκαιης έκπτωσης από την υπηρεσία δεν έχει αναδρομικά αποτελέσματα και περαιτέρω δεν αναιρεί ούτε επηρεάζει την εγκυρότητα και νομιμότητα της προϋπάρξασας θέσης του υπαλλήλου σε αργία και την εξ αυτής κατά νόμον επαχθείσα διακοπή της προσμέτρησης του χρόνου κατά τον οποίο διατέλεσε σε αργία ο υπάλληλος ως συντάξιμης υπηρεσίας, η συνέχιση δε αυτής (συντάξιμης υπηρεσίας) ενεργοποιείται και πάλι με την επαναφορά του υπαλλήλου στην υπηρεσία, με αφετηρία έναρξης την ημερομηνία επανόδου του. Κατ' ακολουθίαν τούτων, ο εκτός υπηρεσίας χρόνος δημοσίου υπαλλήλου που διέδραμε από τη θέση αυτού σε αργία μέχρι την αυτοδίκαιη έκπτωσή του από την υπηρεσία λόγω αμετάκλητης ποινικής καταδίκης, δεν αναγνωρίζεται ως συντάξιμος, ανεξαρτήτως της επαναφοράς του μεταγενεστέρως στην υπηρεσία, κατόπιν απονομής σ' αυτόν χάρης με άρση των συνεπειών της καταδίκης του (βλ. ΕλΣ Ολ. 7/2003, Π Τμ. 2803/2009, 1784/2006, 549/2004, 749/2000).

III. Στην προκειμένη υπόθεση, από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Η εκκαλούσα διορίστηκε ως έκτακτη υπάλληλος στο Υπουργείο ... στις 19.6.1972 και μονιμοποιήθηκε στις 15.4.1980. Με την ... απόφαση του Υπουργού ... τέθηκε σε κατάσταση δυνητικής αργίας και απείχε των καθηκόντων της από 4.4.1991 (ημερομηνία κοινοποίησης στην εκκαλούσα της ως άνω πράξης) έως 26.3.1998, οπότε και διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη έκπτωσή της από την υπηρεσία με την ... πράξη του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Προσωπικού της Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης του Υπουργείου ... (ΦΕΚ ...1998),

ημερομηνία κατά την οποία κατέστη αμετάκλητη η ... απόφαση του Τριμελούς Εφετείου ..., με την οποία η εκκαλούσα καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης δέκα πέντε (15) μηνών για τα αδικήματα της ψευδούς βεβαίωσης και της πλαστογραφίας. Ακολούθως, με το από ... Προεδρικό Διάταγμα (ΦΕΚ ...1999), χαρίστηκε η επιβληθείσα στην εκκαλούσα ποινή για τα ανωτέρω αδικήματα και ήρθαν οι απορρέουσες από την καταδίκη της κατά νόμο συνέπειες, η ίδια δε, επαναδιορίστηκε, με την ... απόφαση του Υπουργού ... (ΦΕΚ ...2002), σε κενή οργανική θέση του κλάδου ΔΕ Διοικητικών – Γραμματέων με Β' βαθμό του ως άνω Υπουργείου, όπου και υπηρέτησε από 14.8.2002 έως 29.2.2012, οπότε και παραιτήθηκε. Ακολούθως, με την ... πράξη της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του Γ.Λ.Κ., κανονίστηκε σ' αυτήν σύνταξη αφαιρουμένου του χρονικού διαστήματος από 4.4.1991 έως 26.3.1998, κατά το οποίο αυτή τελούσε σε αργία, κατ' εφαρμογή των διατάξεων της παρ. 7 του άρθρου 11 του π.δ.169/2007. Ήδη, με την υπό κρίση έφεση η εκκαλούσα στρέφεται κατά της ανωτέρω συνταξιοδοτικής πράξης ζητώντας τη μεταρρύθμισή της, προκειμένου να συνυπολογισθεί στο συντάξιμο χρόνο της το από έτη 06-11-23 χρονικό διάστημα (από 4.4.1991 έως 26.3.1998), κατά το οποίο αυτή τελούσε σε κατάσταση δυνητικής αργίας, προβάλλοντας ότι η επιβολή σε βάρος της του δυσμενούς μέτρου της μη αναγνώρισης ως συντάξιμης της υπηρεσίας της κατά τον χρόνο της ως άνω αργίας συνιστά παραβίαση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής της αναλογικότητας, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 και 25 παρ. 1 του Συντάγματος, ενόψει και του γεγονότος ότι, μετά την απονομή χάρις σε αυτήν και την επαναφορά της στην υπηρεσία, τεκμαίρεται ότι δεν υπήρχε πλέον κίνδυνος τέλεσης εκ μέρους της νέων αδικημάτων σε βάρος της υπηρεσίας. Περαιτέρω, η εκκαλούσα προβάλλει ότι η μη αναγνώριση της υπηρεσίας της κατά τον χρόνο που διατέλεσε σε κατάσταση αργίας ως συντάξιμης συνιστά μη επιτρεπτή επέμβαση στο δικαίωμα της παρουσίας της, όπως αυτό προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), δεδομένου και του ότι κατά το χρόνο αυτό γίνονταν κρατήσεις επί του συνόλου του μισθού της για κύρια σύνταξη, και όχι επί των περιορισμένων αποδοχών αργίας που καταβάλλονταν σε αυτήν κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα που τελούσε σε κατάσταση αργίας. Τέλος, η εκκαλούσα προβάλλει ότι οι ρυθμίσεις της παρ. 7 του άρθρου 11 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα αντίκεινται στην παρ. 5 του άρθρου 22 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία το Κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση του εργαζόμενου πληθυσμού και, επικουρικώς,

αιτείται την επιστροφή σε αυτήν των εισφορών που κατέβαλε και αντιστοιχούν στο χρονικό διάστημα που αυτή τελούσε σε αργία και δεν θεωρήθηκε συντάξιμο, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ως άνω διάταξη του Συνταξιοδοτικού Κώδικα.

IV. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν, ορθώς δεν συνυπολογίσθηκε, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 7 του άρθρου 11 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, στη συντάξιμη υπηρεσία της εκκαλούσας το χρονικό διάστημα από την ημερομηνία που τέθηκε σε αργία (ήτοι από 4.4.1991) μέχρι την ημερομηνία που διαπιστώθηκε η αυτοδίκαιη έκπτωσή της από την υπηρεσία λόγω αμετάκλητης ποινικής της καταδίκης (26.3.1998), καθόσον, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, μόνο σε περίπτωση που επακολουθήσει αθώωση ή απαλλαγή του υπαλλήλου από την ποινική ή την πειθαρχική του ευθύνη, κατά περίπτωση, θεωρείται ως χρόνος πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας ο χρόνος που ο υπάλληλος τελούσε σε αργία, προϋπόθεση που δεν συντρέχει στην ένδικη υπόθεση, όπου η επίμαχη αργία της εκκαλούσας ερείδεται στην ποινική της δίωξη για το επισύρον την έκπτωση από την υπηρεσία και την απόλυσή της ποινικό της αδίκημα της πλαστογραφίας, για το οποίο δεν αθώωθηκε. Η απονομή δε χάρης μεταγενεστέρως στην εκκαλούσα, όπως έγινε δεκτό ανωτέρω, ενεργεί μόνο για το μέλλον και δεν αναιρεί την αυτοδίκαιη έκπτωσή της από την υπηρεσία ούτε επηρεάζει την εγκυρότητα και νομιμότητα της θέσης της προηγουμένως σε αργία και τη διακοπή, για το λόγο αυτό, της προσμέτρησης του χρόνου κατά τον οποίο διατέλεσε σε αργία ως συντάξιμης υπηρεσίας, αλλά αίρει μόνο από το χρόνο έκδοσης του οικείου προεδρικού διατάγματος τις στερήσεις, εκπτώσεις και ανικανότητες που επήλθαν εξαιτίας της ποινικής της καταδίκης. Περαιτέρω, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω (βλ. σκ. Π.Β.), η ρύθμιση της παρ. 7 του άρθρου 11 του Σ.Κ. δεν αντίκειται στα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1 του Συντάγματος, στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και στη συνταγματική αρχή της αναλογικότητας, ενώ με το μη συνυπολογισμό του χρόνου αργίας στη συντάξιμη υπηρεσία της εκκαλούσας δεν ανατρέπεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ των περιουσιακών δικαιωμάτων αυτής και των απαιτήσεων του δημοσίου συμφέροντος, δοθέντος ότι η εκκαλούσα δεν στερήθηκε αυτοδικαίως το σύνολο της σύνταξής της, ούτε άλλωστε προέκυψε ότι στερήθηκε κάθε μέσο διαβίωσης για την ίδια και την οικογένειά της, ενώ διατήρησε, εφόσον είχε θεμελιωμένο συνταξιοδοτικό δικαίωμα, το δικαίωμά της στην υγειονομική περίθαλψη, απορριπτομένων ως αβασίμων των περί του αντιθέτου προβαλλόμενων με την κρινόμενη έφεση. Ούτε εξάλλου η ως άνω διάταξη της παρ. 7 του άρθρου 11

του Συνταξιοδοτικού Κώδικα αντίκειται στο άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος, που θεσπίζει την υποχρέωση του Κράτους για προστασία της οικογένειας και του γάμου, διότι ο νομοθέτης δεν στερεί τα μέλη της οικογένειας του υπαλλήλου (σύζυγο και τέκνα ή χήρα και ορφανά) από τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα γενικώς και αδιακρίτως, απλώς τάσσει κατά τρόπο γενικό, αλλά συγκεκριμένο, σαφή και αντικειμενικό τις προϋποθέσεις με τη συνδρομή των οποίων θεμελιώνεται το δικαίωμα της συνταξιοδότησης του υπαλλήλου (βλ. ΕλΣ Ολ. 2797/2011, 1562/2006, Π Τμ. 1080/2011). Δεν τίθεται επίσης, με τις προαναφερόμενες διατάξεις, θέμα παραβίασης του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος που επιτάσσει να μεριμνά το Κράτος για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων. Τούτο διότι οι δημόσιοι υπάλληλοι και λειτουργοί υπάγονται σε ειδικό συνταξιοδοτικό καθεστώς που διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 73 παρ. 2, 80 και 98 παρ. 1 περ. δ' και στ' του Συντάγματος, η δε σύνταξη αυτών, ως απόρροια του ειδικού αυτού συνταγματικού πλαισίου δεν υπόκειται στις αρχές που διέπουν τα, κατά το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, συστήματα κοινωνικής ασφάλισης (ΕλΣ Ολ. 484/2018), αλλά διαμορφώνεται από το νομοθέτη στη βάση της αναγνώρισης της προσφοράς τους κατά την ενεργό υπηρεσία – ως συνέχισης της αμοιβής τους από αυτήν, από όπου και επιβάλλεται μία κατ' αρχήν εύλογη, εν όψει του συνόλου των περιστάσεων, αναλογία μεταξύ σύνταξης και αποδοχών ενεργείας (ΕλΣ Ολ. 2020/2020, 244/2017). Η αναλογία αυτή δεν διαταράχθηκε στην κρινόμενη περίπτωση, λόγω του μη συνυπολογισμού στη λοιπή συντάξιμη υπηρεσία της εκκαλούσας του χρονικού διαστήματος κατά το οποίο αυτή τελούσε σε αργία, σε βαθμό που να πλήττεται ο πυρήνας του σχετικού δικαιώματος, αφού η αναγνώριση και θεμελίωση ασφαλιστικών – συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων εκ μέρους των υπαλλήλων είναι άρρηκτα συνυφασμένη και συνδεδεμένη με την παροχή εκ μέρους τους εργασίας, ενώ τέτοια δικαιώματα δεν μπορούν να θεμελιώνονται από διοικητικές καταστάσεις, όπως η αργία, κατά την οποία δεν παρέχεται εργασία και η οποία λήγει με την απόλυση του υπαλλήλου λόγω αμετάκλητης καταδίκης του για ποινικό αδίκημα (βλ. ΕλΣ Ολ. 1401/2012). Εξάλλου, αβασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη έφεση ότι η καταβολή από την εκκαλούσα ασφαλιστικών εισφορών κατά το χρονικό διάστημα που τελούσε σε κατάσταση αργίας, ήτοι από 4.4.1991 έως 26.3.1998, συνεπάγεται την αυτοδίκαιη άρση των περιορισμών και απαγορεύσεων της παρ. 7 του άρθρου 11 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα. Και τούτο καθώς, πέραν του ότι η εισφορά για σύνταξη στους δημοσίους υπαλλήλους επιβλήθηκε το πρώτον από 1^{ης}.1.1993 (άρθρο

20 του ν.2084/1992), αφού μέχρι τις 31.12.1992 το συνταξιοδοτικό σύστημα των δημόσιων υπαλλήλων και λειτουργών χρηματοδοτείτο αποκλειστικά από το Δημόσιο (βλ. ΕλΣ Π Τμ. 6673/2015, 3754/2014, 105/2005), μόνη η παρακράτηση εισφορών για σύνταξη, κατά το άρθρο 59 του ως άνω Κώδικα, δεν θεμελιώνει δικαίωμα υπολογισμού ως συντάξιμου ορισμένου χρονικού διαστήματος, αφού προς τούτο πρέπει να συντρέχουν και οι λοιπές προϋποθέσεις που απαιτούνται από τις διατάξεις του Συνταξιοδοτικού Κώδικα προκειμένου να αναγνωρισθεί ως συντάξιμος ο σχετικός χρόνος, όπως η προϋπόθεση της παροχής πραγματικής υπηρεσίας εκ μέρους του υπαλλήλου (βλ. ΕλΣ Ολ. 1594/2008, 1562/2006, Π Τμ. 4350/2013, 3475, 2837, 1989/2011, 2880/2010). Περαιτέρω, ο λόγος εφέσεως περί παραβίασης της αρχής της ισότητας ως εκ του μη συνυπολογισμού του χρόνου αργίας στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία υπαλλήλου που τελικώς δεν απαλλάχθηκε ή δεν αθώωθηκε για το πειθαρχικό παράπτωμα ή/και το ποινικό αδίκημα για τα οποία είχε κινηθεί δίωξη σε βάρος του και ο οποίος κατέβαλε εισφορές κατά το χρονικό διάστημα που τελούσε σε αργία, σε σχέση με τους λοιπούς δημοσίους υπαλλήλους, οι οποίοι καταβάλλουν εισφορές για χρόνο ο οποίος θεωρείται συντάξιμος είναι προδήλως αβάσιμος, αφού ο χρόνος κατά τον οποίο ο υπάλληλος τελεί σε κατάσταση αργίας δεν αποτελεί χρόνο υπηρεσίας που παρασχέθηκε πραγματικά, ενώ, εξάλλου, οι υπάλληλοι που εξέπεσαν αυτοδικαίως από την υπηρεσία λόγω αμετάκλητης καταδίκης για την τέλεση ποινικού αδικήματος ή/και πειθαρχικού παραπτώματος δεν τελούν υπό τις ίδιες συνθήκες με τους λοιπούς υπαλλήλους, σε βάρος των οποίων ουδέποτε ελήφθησαν τέτοια μέτρα και δεν διατέλεσαν σε κατάσταση αργίας. Επιπλέον, αβασίμως ισχυρίζεται η εκκαλούσα ότι το γεγονός πως ο υπάλληλος κατά το χρόνο της αργίας εξακολουθεί να υπόκειται στους περιορισμούς των δημοσίων υπαλλήλων (βλ. τα άρθρα 77-83 του ισχύοντος κατά τον κρίσιμο χρόνο Υπαλληλικού Κώδικα, π.δ. 611/1977) συνεπάγεται τη μη εφαρμογή των διατάξεων της παρ. 7 του άρθρου 11 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα. Τούτο διότι κατά το χρονικό αυτό διάστημα δεν έχει λήξει η υπαλληλική σχέση - άλλωστε ο υπάλληλος εξακολουθεί να λαμβάνει μέρος των αποδοχών του παρά το γεγονός ότι δεν παρέχει εργασία - με συνέπεια να υπόκειται νομίμως στους περιορισμούς των ανωτέρω διατάξεων, πλην όμως η ύπαρξη ενεργούς υπαλληλικής σχέσης κατά το χρονικό αυτό διάστημα δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου το συνυπολογισμό του χρόνου αυτού στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία του υπαλλήλου, δεδομένου ότι ο συνταξιοδοτικός νομοθέτης θέλησε ρητώς να τον εξαιρέσει από την υπηρεσία αυτή, υπό την επιφύλαξη της αθώωσης ή απαλλαγής του (βλ. Π Τμ.

2837/2011). Δεν τίθεται δε θέμα, ως εκ της ρύθμισης αυτής, η οποία καταλαμβάνει αποκλειστικώς τους υπαλλήλους του Δημοσίου, παραβίασης της αρχής της ισότητας ανάμεσα στους υπαλλήλους του Δημοσίου και τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, αφού οι δύο κατηγορίες αυτές τελούν υπό ουσιωδώς ανόμοιες συνθήκες, καθώς οι δημόσιοι υπάλληλοι συνδέονται με τη Διοίκηση με ειδική λειτουργική σχέση, επιφυλάσσεται σε αυτούς ιδιαίτερο καθεστώς και διέπονται ως προς αυτό από ειδικά νομοθετήματα, όπως ο Υπαλληλικός Κώδικας (βλ. ΙΙ Τμ. 1025, 945/2020, 525, 494, 43/2019). Τέλος, το επικουρικώς προβαλλόμενο με την ένδικη έφεση αίτημα περί τροποποίησης της προσβαλλόμενης πράξης ώστε να επιστραφούν στην εκκαλούσα οι εισφορές που καταβλήθηκαν για το χρονικό διάστημα που διατέλεσε σε αργία και δεν προσμετρήθηκε στη συνολική συντάξιμη υπηρεσία της, πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαράδεκτο. Τούτο διότι δεν προκύπτει ότι μετά την αποχώρησή της από την υπηρεσία υπέβαλε ενώπιον της συνταξιοδοτικής διοίκησης αίτημα περί επιστροφής των παρακρατηθεισών εισφορών, και, ως εκ τούτου, δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο κρίσης της προσβαλλόμενης απόφασης, αλλά αντιθέτως προβάλλεται το πρώτον ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου με αποτέλεσμα να επιφέρει ανεπίτρεπτη κατά νόμο μεταβολή του αντικειμένου της επίδικης διαφοράς (βλ. ΕλΣ Ολ. 411/2002, ΙΙ Τμ. 1419/2020, 300/2017, 4955/2013, 1150, 1095/2004, 808/2003, 278/2002, ΙΙΙ Τμ. 892/2009, 2325/2004).

Υ. Κατ' ακολουθίαν των προεκτεθέντων, πρέπει η ένδικη έφεση να απορριφθεί και να διαταχθεί η κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του παραβόλου που κατατέθηκε για την άσκησή της (άρθρο 310 παρ. 1 του ν. 4700/2020).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την έφεση.

Διατάσσει την κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε, στην Αθήνα, στις 15 Οκτωβρίου 2020.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ**

**Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ**

**Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΦΡΑΓΚΟΠΑΝΑΓΟΥ**

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου,
στις 21 Ιανουάριου 2021

**Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΑΡΑΓΚΟΥ**

**Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ**